

9. STUDIJA

OTKUPNINA I OBNOVA

Obnova zajamčena otkupninom – Otkupnina osigurala ne vječni život već suđenje za to – Uvjeti i prednosti suđenja – Kristova žrtva neophodna – Kako je ljudska rasa mogla biti i kako je otkupljena smrću jednog čovjeka – Vjera i djela i dalje neophodni – Plaća za namjeran grijeh sigurna – Hoće li biti mjesta na zemlji za milijune uskrsnutih? – Obnova u odnosu na evoluciju.

IZ nacрта Božjeg otkrivenog plana koji je do sada skiciran, očito je da je njegov dizajn obnoviti za čovječanstvo savršenstvo i slavu izgubljene u Edenu. Najjači i najuvjerljiviji dokaz o tome najjasnije se vidi kada u potpunosti shvatimo opseg i prirodu otkupnine. Obnova koju su prorekli apostoli i proroci jednostavno i logično slijedi otkupninu. Prema božjoj pripremi u pribavljanju otkupnine cijelo čovječanstvo ukoliko se namjerno ne odupre spasonosnoj moći velikog Osloboditelja, mora biti oslobođeno od prvobitne kazne, „ropstva raspadljivosti“, smrti, inače otkupnina nije dostupna svima.

Pavlovo shvaćanje ove stvari je vrlo jasno i nedvosmisleno. On kaže (Rim. 14:9), „Naime, zato je Krist umro i oživio, da bude Gospodar (Vladar, upravitelj) i mrtvima i živima.“ Drugim riječima, svrha smrti i uskrsnuća našeg Gospodina nije bila da samo blagoslovi, vlada nad i obnovi živuće čovječanstvo, nego da mu da autoritet ili punu kontrolu i nad

mrtvima osiguravajući koristi otkupnine kako jednima tako i drugima.* On je „dao sebe kao odgovarajuću otkupninu za sve“ kako bi mogao sve blagosloviti i dati svakom čovjeku pojedinačno suđenje za život. Ako tvrdimo da je on dao „otkupninu za sve“ a u isto vrijeme tvrditi da će samo nekolicina otkupljenih imati koristi od nje je apsurd; jer to bi značilo da ili je Bog prihvatio otkupninu i zatim nepravedno odbio dati oslobođenje otkupljenima, ili da Gospodin nakon što je sve otkupio nije mogao ili nije želio izvršiti prvobitni dobronamjerni dizajn. Nepromjenjivost Božanskih planova, a ništa manje i božanska pravda i ljubav odbijaju i proturiječe takvoj misli, i daju nam sigurnost da će prvobitni i dobronamjerni plan, kojemu je temelj „otkupnina za sve“ biti izvršen u od Boga određeno vrijeme i da će donijeti svima vjernima blagoslov oslobođenja od Adamske osude i priliku da im se vrata prava i slobode sinova Božjih koje su uživali prije grijeha i prokletstva.

Neka se jasno vide stvarne koristi i rezultati otkupnine, i svi prigovori na njenu univerzalnu primjenu moraju nestati. „Otkupnina za sve“ koju je dao „čovjek Krist Isus“ ne garantira vječni život ili blagoslov bilo kome; *ali garantira svakom čovjeku drugu priliku ili suđenje za vječni život*. Prvo čovjekovo suđenje, koje je rezultiralo sa gubitkom blagoslova koji su najprije bili dodijeljeni, se zapravo pretvorilo u blagoslov iskustva onima koji su odana srca, zbog otkupnine koju je Bog omogućio. Međutim činjenica da je čovjek

* S pravom možemo prepoznati dodatno i još šire značenje Apostolovih riječi; naime da je cijela ljudska obitelj bila uključena u izraz „mrtvi“. S Božjeg gledišta cijela ljudska rasa pod smrtnom presudom, tretira se kao da je mrtva (Mat. 8:22); pa se onda izraz „živi“ može primjeniti na one van ljudske obitelji čiji životi nisu bili izgubljeni – anđeli.

otkupljen od prve kazne ne garantira da neće kada bude bilo individualno suđenje, pasti na testu poslušnosti bez koje nikome neće biti dopušteno da vječno živi. Čovjek će zbog sadašnjeg iskustva sa grijehom i njegovom gorkom kaznom biti potpuno upozoren; i kada kao posljedica otkupnine bude imao drugo, individualno suđenje pod okom i budnim motrenjem onoga koji ga je toliko ljubio da je dao svoj život za njega i koji ne želi da itko propadne, nego da se svi okrenu k Bogu i žive, možemo biti sigurni da će samo oni koji budu bili namjerno neposlušni primiti kaznu drugog suđenja. Ta će kazna biti druga smrt, za koje nema otkupnine, nema oslobođenja, zato što neće više biti predmeta za drugu otkupninu ili sljedeće suđenje. Svi će u potpunosti vidjeti i okusiti dobro i zlo; svi će se osvjedočiti i iskusiti dobrotu i Božju ljubav; svi će imati potpuno, pošteno, pojedinačno suđenje za život pod najpovoljnijim uvjetima. Više se ne može tražiti a više se nemože ni dati. To će suđenje zauvijek pokazati tko bi bio pravedan i svet pod tisuću suđenja; i također će odrediti tko bi bio nepravedan, nesvet i nečist pod tisuću suđenja.

Bilo bi beskorisno odobriti drugo suđenje za život pod posve istim okolnostima; ali premda će okolnosti onih kojima će se suditi biti drugačije, mnogo povoljnije, uvjeti njihovog pojedinačnog suđenja za život biti će isti kao i u Adamovom slučaju. Božji zakon ostat će isti – on se ne mijenja. On će još uvijek glasiti: „Ona duša koja griješi, ta će i umrijeti.“; i glede okoline čovjekovi uvjeti neće biti ništa povoljniji od onih u Edenu; ali će velika razlika biti povećana *spoznaja*. *Iskustvo* sa zlom, uporedo sa iskustvom sa dobrom koje će svatko stjecati tijekom suda dolazećeg doba, predstavljat će prednost zbog čega će se rezultati drugog suda veoma razlikovati od rezultata prvog, i na račun toga Božanska mudrost i ljubav

omogućile su „otkupninu za sve“ i tako je svima zajamčen blagoslov novog suđenja. Ne može se zamisliti nikakav povoljniji sud, povoljniji zakon, niti povoljniji uvjeti i okolnosti kao razlog za drugu otkupninu ili daljnje suđenje preko Milenijskog doba.

Data otkupnina ne opravdava grijeh ni u kome; ona ne predlaže da se grešnike *računa* kao svece, i da ih na taj način uvodi u vječno blaženstvo. Ona jednostavno oslobađa grešnika koji ju prihvaća od prve osude i njenih posljedica, direktnih i indirektnih, i stavlja ga ponovno na suđenje za život, na kojem sudu će njegova namjerna poslušnost ili neposlušnost odlučiti hoće li ili neće imati vječni život.

Ni ti bi se trebalo pretpostavljati kao što su to mnogi skloni da će svi oni koji žive u stanju civilizacije i koji vide ili posjeduju Bibliju, time imati punu priliku za suđenje za život. Trebali bi smo imati na umu da pad nije ozlijedio svu Adamovu djecu jednako. Neki su došli u ovaj svijet toliko slabi i pokvareni tako da ih je Bog ovog svijeta, Sotona, lako oslijepio i vodio zatočenima sa grijehom koji ih je posvuda pritjesnio; i svi su manje ili više pod tim utjecajem tako da kada bi željeli činiti dobro zlo je prisutno i dobiva na snazi kroz okolinu, itd. a dobro koje bi željeli činiti gotovo je nemoguće dok zlo koje ne žele činiti gotovo je neizbježno.

Zaista je mali broj onih koji sada iskreno i eksperimentalno uče od slobode za koju je Krist oslobodio one koji prihvaćaju njegovu otkupninu i koji se stavljaju pod njegov nadzor za buduće vodstvo. Ipak samo nekolicina tih, Crkve, pozvanih i iskušavanih unaprijed za posebnu svrhu da budu suradnici sa Bogom u blagoslivljanju svijeta – sada svjedoče i vladat će i blagoslivljati i suditi svijetu u dobu suda koje dolazi – ipak do jedne određene mjere uživaju koristi otkupnine ili su *sada* na

suđenju za život. Njima se *računaju* (oni to primaju *s vjerom*) svi blagoslovi obnove koji će biti omogućeni svijetu u dolazećem dobu. Oni, premda nisu savršeni, još nisu obnovljeni do Adamskog stanja ali ih se tretira kao takve na takav način da to nadoknađuje razliku. Kroz vjeru u Krista njih se *računa* kao savršene, a time i obnovljene do savršenstva i božje naklonosti, kao da više nisu grešnici. Njihove neavršenosti i neizbježne slabosti koje su prekrivene otkupninom, nisu im pripisane već su pokrivena Otkupiteljevom savršenosću. Zbog toga je suđenje Crkvi zbog njenog uračunatog položaja u Kristu kao i ono suđenje koje će svijet imati. Svijet će dobiti potpunu spoznaju Istine i svako od njih tko prihvati njene pripreme i uvjete više ga se neće tretirati kao grešnika već kao sina kome su namjenjeni svi blagoslovi obnove.

Jedna razlika između iskustava svijeta na sudu i iskustava Crkve, tijekom njena suda bit će u tome da će poslušni u svijetu početi odjednom primati blagoslove obnove postepenim ukljanjanjem njihovih slabosti – mentalnih i fizičkih; dok evanđeoska crkva posvećena Gospodinovoj službi sve do smrti odlazi u smrt i dobiva svoju savršenost odmah tijekom prvog uskrsnuća. Druga razlika između ta dva suda je u mnogo povoljnijim uvjetima od sadašnjih, u tadašnjem društvu vladavina će biti naklonjena pravednosti, nagrađujući vjeru i poslušnost, a kažnjavajući grijeh; dok sada pod vladarem ovog svijeta suđenje Crkvi je pod okolnostima koje su nepovoljne za pravednost, vjeru, itd..... Ali to će kao što smo već vidjeli biti nadoknađeno sa nagradom slave, časti i božanske prirode ponuđene Crkvi, uz dar vječnog života.

Adamova smrt bila je sigurna, iako je do nje trebalo devetsto i trideset godina. S obzirom da je on sam bio u umirućem stanju, sva njegova djeca bila su rođena u istom

umirućem stanju i bez prava na život; i poput svojih roditelja i ona umiru polagano. Trebalo bi imati na umu da nisu bol i patnja u umiranju, nego smrt – odsutnost života – s kojim umiranje kulminira kazna za grijeh. Patnja joj je samo uzgredna, i kazna pada na mnoge sa malo ili nimalo patnje. Dalje bi trebalo imati na umu da kada je Adam izgubio život to je bilo zauvijek; i nitko od njegovog potomstva nikada nije bio u stanju okajati tu krivnju i povratiti izgublenu baštinu. Sva rasa ili je mrtva ili umire. I ako nitko nije mogao okajati tu krivnju prije smrti, zacijelo to neće moći kada bude bio mrtav – kada više ne postoji. Kazna za grijeh nije jednostavno bila samo umrijeti, sa prednošću i pravom da se nakon toga vrati u život. U objavljenoj kazni nije bilo nikakvog nagovještaja o oslobođenju. (1. Mojs. 2:17) Obnova je dakle čin besplatne milosti ili naklonosti s Božje strane. I čim ih je kazna zapala, čak dok je još bila izgovarana Bog je spomenuo svoju besplatnu milost koja će nakon što bude realizirana u potpunosti objaviti njegovu ljubav.

Da nije bilo tračka nade, pružene izjavom da će potomstvo žene satrti zmiji glavu, ljudska bi rasa bila u krajnjem očaju; ali ovo obećanje ukazivalo je na to da Bog ima nekakav plan za njihovu korist. Kada se je Bog zakleo Abrahamu da će se u njegovom potomstvu blagosloviti svi narodi na zemlji, to je podrazumijevalo uskrsnuće ili obnovu svih; jer mnogi su tada bili mrtvi i mnogi su od tada umrli a da nisu bili blagoslovljeni. Međutim obećanje je ipak sigurno: svi će biti blagoslovljeni kada dođu vremena obnove ili okrepe. (Djela 3:19) Čak štoviše s obzirom da je blagoslov podrazumijevao naklonost i s obzirom da je Bog svoju naklonost povukao i umjesto toga je došlo njegovo prokletstvo zbog grijeha, to obećanje o budućem blagoslovu podrazumijevalo je micanje prokletstva, i onda

posljedično povratak naklonosti. To je podrazumijevalo ili da će Bog popustiti, promjeniti svoju odluku i očistiti krivnju sa ljudske rase, ili da on ima nekakav plan po kojemu bi ih mogao *otkupiti*, tako da čovjekovu kaznu plati netko drugi.

Bog nije ostavio Abrahama u nedoumici što je Njegov plan, nego je pokazao, različitim predodžbenim žrtvama koje su mu trebali prinijeti svi koji su mu pristupali, da on ne bi mogao i da nije popustio, niti oprostio grijeh; i da bi jedini način da ga se izbriše i ukine njegova kazna, bio posredstvom žrtve koja bi bila dovoljna da zadovolji kaznu. Abrahamu je to bilo prikazano u jednoj veoma važnoj predodžbi: Abrahamov sin, koji je središte obećanog blagoslova najprije je trebao biti žrtva da bi mogao blagosloviti i Abraham ga je primio iz mrtvih kao „priliku“ (Hebr. 11:19) U toj predsluci Izak je predstavljao pravo potomstvo, Isusa Krista, koji je umro da otkupi čovjeka, kako bi svi otkupljeni mogli primiti obećani blagoslov. Da je Abraham razmišljao da će Gospodin oprostiti i očistiti krivnju, osjećao bi da je Bog promjenjiv i prema tome ne bi mogao imati potpuno pouzdanje u obećanja koja mu je dao. Mogao je razmišljati, ako se Bog predomislio jednom, zašto to ne bi opet? Ako popušta glede prokletstva smrti, zar ne bi mogao opet popustiti glede obećane milosti i blagoslova? No, Bog nas ne ostavlja u takvoj neizvjesnosti. On nam daje dovoljno jamstvo kako o svojoj pravednosti tako i o svojoj nepromjenjivosti. On ne bi mogao očistiti krivnju iako ih je volio toliko mnogo da „nije poštedio niti vlastitog Sina, nego ga je predao (u smrt) za sve nas“.

Kao što je cijela ljudska rasa bila u Adamu kada je on bio osuđen, i izgubila život kroz njega, tako je kada je Isus „dao sebe kao otkupninu za sve“ njegova smrt uključivala mogućnost nerođene rase u njegovim bokovima. Potpuno

zadovoljenje ili odgovarajuća cijena, za sve ljude bila je tako stavljena u ruke Pravde – da se primjeni u „određeno vrijeme“, i onaj koji je tako *kupio sve* ima potpuni autoritet da obnovi sve koji preko njega dolaze k Bogu.

„Zato, dakle, kao što je jednim prijestupom na sve ljude došla osuda, tako su i jednim činom opravdanja svi proglašeni pravednima i dobivaju život. Jer kao što su neposlušnošću jednog čovjeka mnogi postali grešnici, tako će i poslušnošću jednoga mnogi postati pravedni.“ (Rim. 5:18, 19) Stvar je jasna: Koliko ih je god imalo udjela u smrti zbog Adamovog grijeha bit će im posredstvom našeg Gospodina Isusa ponuđene životne povlastice jer je on umro za njih i kao žrtva postao Adamova zamjena pred prekršenim zakonom i tako je „dao sebe kao otkupninu za sve“. On je umro „pravedan za nepravedne, da bi vas doveo k Bogu.“ (1. Pet. 3:18) Nikada se međutim ne bi trebalo previdjeti, da sve Božje pripreme za našu rasu prepoznaju ljudsku volju kao faktor u osiguravanju božjih naklonosti koje su toliko mnogo omogućene. Neki su previdjeli to obilježje u razmatranju upravo citiranog teksta. (Rim. 5:18, 19) Apostolova je izjava ustvari da kao što je kazna zbog osude došla na cijelo Adamovo potomstvo, jednako tako je kroz poslušnost našeg Gospodina Isusa Krista prema Očevom planu, njegovom žrtvom za nas, besplatan dar došao svima – dar oprostjenja, koji će ako ga se prihvati predstavljati opravdanje, ili temelj za vječni život. I „kao što su neposlušnošću jednog čovjeka mnogi postali grešnici, tako će i poslušnošću jednoga mnogi postati (ne jesu) pravedni.“ Ako nas sama otkupnina bez našeg prihvaćanja čini pravednima, onda bi pisalo ovako, poslušnošću jednoga mnogi su postali pravedni.

Međutim premda je Otkupitelj dao otkupninu samo je nekolicina tokom Evandeoskog doba postala pravedna – opravdani – „kroz vjeru u njegovu krv.“ Ali s obzirom da je Krist

pomirbena žrtva (zadovoljenje) za grijeh cijelog svijeta, svi ljudi mogu na temelju toga biti razriješeni i oslobođeni od kazne za Adamov grijeh kroz njega – pod Novim Savezom.

Kod Boga nema nepravde; stoga „Ako priznamo grijeh svoje, Bog će nam ih oprostiti i očistiti nas od svake nepravednosti, jer je vjeran i *pravedan*.“ (1. Ivan. 1:9) Kao što bi bio nepravedan da je dopustio da umaknemo objavljenoj kazni prije dolaska pomirenja, tako nam isto ovdje daje razumjeti da bi bilo nepravedno s njegove strane da zabrani našu obnovu, s obzirom da je u skladu sa njegovom pripremom naša kazna bila plaćena za nas. Ista postojana pravda koja je jednom osudila čovjeka na smrt sada stoji kao obveza za oslobođenje svih koji priznajući svoje grijeh mole za život kroz Krista. „Tko će optužiti izabranike Božje? Bog je onaj koji ih proglašava pravednima. Tko će ih osuditi? Krist Isus je umro, štoviše i ustao iz mrtvih, on je s zdesna Bogu – on se i zauzima za nas.“ (Rim. 8:33, 34)

Cjelovitost otkupnine je najjači mogući argument za obnovu cijelog čovječanstva koji će ju prihvatiti na temelju ponuđenih uvjeta. (Otkr. 22:17) Pravda Božja i njegov karakter stoje kao jamstvo za nju; svako obećanje koje je dao podrazumijeva ju; i svaka predodžbena žrtva ukazuje na tu veliku i dovoljnu žrtvu— „janjeta Božjeg koje odnosi GRIJEH SVIJETA!“—koji je „pomirbena žrtva za naše grijeh (Crkve) i ne samo za naše nego i za grijeh cijelog svijeta.“ (Ivan 1:29; 1. Ivan. 2:2) S obzirom da je smrt kazna ili plaća za grijeh, kada je grijeh otpušten plaća mora prestati u određeno vrijeme. Svako drugo gledište bilo bi nerazumno i nepravedno. Činjenica da se još nije ostvario oporavak od Adamovog gubitka iako je prošlo gotovo dvije tisuće godina od Isusove smrti, nije argument protiv obnove kao što ni činjenica da je prošlo četiri tisuće

godina prije njegove smrti nije dokaz da Bog nije planirao otkupljenje prije postanka svijeta. I dvije tisuće godina od i četiri tisuće godina prije Kristove smrti bila su određena vremena za druge dijelove djela, kao priprema za „vremena obnove svega.“

Neka nitko prebrzo ne pretpostavi da je u ovom gledištu išta u proturiječju sa učenjem Biblije da su vjera u Boga, pokajanje za grijeha i obnova osobnosti neophodni za spasenje. Ovu ćemo značajku razmotriti kasnije, ali sada tvrdimo da je samo nekolicina ikada imala dovoljno svjetla za punu vjeru, pokajanje i obnovu. Neki su bili zaslijepljeni djelomično, a neki potpuno od boga ovog svijeta, i moraju se oporaviti od svoje sljepoće kao i od smrti, da bi *svatko za sebe* imao *punu* šansu da dokaže, poslušnošću ili neposlušnošću, da je dostojan ili ne vječnog života. Tada će oni koji se pokažu nedostojnima života ponovno umrijeti—druga smrt—od koje više nema otkupljenja a samim time niti uskrsnuća. Smrt koja dolazi zbog Adamovog grijeha, i sve slabosti koje taj grijeh potiče biti će uklonjeni zbog otkupljenja koje je u Kristu Isusu; ali smrt koja dolazi kao posljedica osobnog, namjernog otpada je konačna. To je grijeh za kojeg nema oproštenja, i njegova kazna, druga smrt, biti će *vječna*—ne vječno umiranje već vječna smrt—smrt koju neće prekinuti uskrsnuće.

U sljedećem svesku bavit ćemo se sa filozofijom otkupnine. Sada samo ustanovljujemo činjenicu da je otkupnina kroz Isusa Krista bila dalekosežna u svojim blagoslovljenim posljedicama i mogućnostima, kao što je bio Adamov grijeh u svom kvarenju i uništavanju—da svi koji su bili osuđeni i koji su trpili zbog jednoga, jednako tako mogu u određeno vrijeme biti oslobođeni od svih tih zala zbog drugoga. Međutim nitko ne može cijiniti ovaj Biblijski argument, ako ne prizna Biblijsku

izjavu da je smrt – odsutnost života – plaća za grijeh. Onaj tko smatra da je smrt, život u mukama ne samo da zenemaruje značenje riječi *smrt* i *život*, koje su suprotnosti, nego ulazi u dva apsurdna. Apsurd je pretpostaviti da bi Bog produžio Adamovo postojanje zauvijek u mukama za grijeh bilo koje vrste, a posebno za relativno malu uvredu jedenja zabranjenog voća. I opet, ako je naš Gospodin Isus otkupio čovječanstvo, umro umjesto nas, postao naša otkupnina, otišao u smrt da bi smo mi bili oslobođeni iz nje, onda nije očito da je smrt koju je on pretrpio za nepravedne bila iste vrste kao ona na koju je osuđeno čovječanstvo. Zar je on trpio vječne muke za naše grijeha? Ako nije, onda isto tako sigurno kao što je on *umro* za naše grijeha, tako je i kazna za naše grijeha bila smrt a ne nekakav svjestan život ili stanje.

Međutim, čudno za reći, utvrđujući da je teorija vjernih muka u proturiječju sa izjavama da je „Gospodin stavio na nj grijeha svih nas,“ i da je „Krist umro za naše grijeha“ i vidjeti da jedno ili drugo moramo ispustiti kao nedosljedno, neki su ipak toliko vezani sa idejom o vječnim mukama, i cijene je kao sladak zalogaj, da više drže do nje nego do Biblije, i namjerno niječu, da je Isus platio otkupninu za svijet, iako se tu istinu naučava na svakoj stranici Biblije.

Da li je obnova praktična?

Neki su pretpostavili da ako bi milijarde uskrsnule ne bi bilo mjesta na zemlji za njih; i da ako bi bilo dosta mjesta za njih zemlja ne bi mogla biti u stanju podržavati toliku populaciju. Neki su čak tvrdili da je zemlja jedno veliko groblje, i da ako bi se svi mrtvi probudili gazili bi jedan po drugome zbog nedostatka prostora.

Ovo je veoma važna stvar. Kako bi bilo neobično ako bi smo utvrdili da dok Biblija objavljuje uskrsnuće svih ljudi ipak prema stvarnim mjerenjima ne bi se našlo tla za njih na zemlji! Hajdemo vidjeti; kada to shvatimo vidjet ćemo da je strah neosnovan. Utvrdit ćeš da postoji obilje prostora za „obnovu svega o čemu je Bog govorio preko svojih svetih proroka.“

Pretpostavimo da je prošlo šest tisuća godina od stvaranja čovjeka, i da danas na zemlji živi milijardu i četiristo milijuna ljudi. Naša je rasa počela sa jednim parom, ali napravimo vrlo slobodnu procjenu i pretpostavimo da ih je na početku bilo toliko koliko ih je sad; i nadalje da nikada nije bilo manje od tog broja u bilo koje vrijeme, premda je zapravo potop smanjio populaciju na osam osoba. Opet, budimo slobodni i procjenimo da je bilo tri naraštaja u svakom stoljeću ili trideset tri godine za naraštaj premda je prema 1. Mojsijevoj bilo samo jedanaest naraštaja od Adama do potopa, period od 1656 godina, ili oko 150 godina za svaki naraštaj. Ovako: šest tisuća godina je 60 stoljeća; tri naraštaja za svako stoljeće dalo bi nam 180 naraštaja od Adama; i milijarda i četiristo milijuna za naraštaj bi dalo 252 000 000 000 kao ukupan broj naše rase od stvaranja do sada, prema slobodnoj procjeni, što je dvaput više od aktuelnog broja.

Gdje naći dovoljno prostora za ovako veliko mnoštvo? Idemo izmjeriti zemlju pa vidjeti. Država Teksas u SAD – u, sadrži 237 000 četvornih milja. Postoji 27 milijuna 878 tisuća i 400 četvornih stopa na milju, i stoga ima 6, 607, 180, 800, 000 četvornih stopa u Teksasu. Dopustimo da je deset četvrtina stopa površina pokrivena sa svakim mrtvim

tijelom, onda nalazimo da bi Teksas kao groblje ovim stopama držao 660 milijardi 718 milijuna i 80 tisuća tijela, ili tri puta više od naše pretjerane procjene broja naše rase koja je do sad živjela na zemlji.

Osoba koja stoji zauzima oko jednu ili dvije trećine četvornih stopa prostora. Ovim stopama sadašnja populacija zemlje (1 400 000 000) mogla bi stati na površinu 86 četvornih milja – područje mnogo manje od grada Londona ili Filadelfije. I otok Irska (područje, 32 000 četvornih milja) bi bio dovoljan prostor za stajanje, za više od dva puta od broja ljudi koji su ikada živjeli na zemlji, čak i po našoj pretjeranoj procjeni.

Nema puno poteškoća dakle u riješavanju ovog prigovora. I ako uzmemo u obzir proročanstvo Izaije (35:1 – 6) da će zemlja obilno rađati plodom, da će se pustoš radovati i procvjetati kao ruža; da će pustinjom poteći vode, i potoci u zemlji sasušenoj, vidimo kako Bog ukazuje da je on predvidio sve neophodno za svoj plan, i da će bogato zadovoljiti potrebe svojih stvorenja kako se vidi na vrlo prirodan način.

Obnova nasuprot evoluciji

Neki bi mogli prigovoriti da svjedočanstvo Biblije glede ljudske obnove u prijašnje stanje nije u skladu sa učenjima znanosti i filozofije, koji s *očitim* razlogom ukazuju na vrhunsku inteligencijuj dvadesetog stoljeća i navode kako je to uvjerljiv dokaz da je prvobitnom čovjeku morala u usporedbi s tim veoma nedostajati inteligencija za koju tvrde da je rezultat razvoja. Ako ovako gledamo, obnova u

prijašnje stanje bila bi daleko od nečeg poželjnog i zasigurno obrnuto od blagoslova.

Na prvi pogled takvo razmišljanje može izgledati uvjerljivo, i mnogi su ga skloni prihvatiti kao istinu bez pažljivog ispitivanja govoreći sa slavnim bruklinskim propovjednikom, ako je Adam uopće pao njegov je pad bio prema gore, i što brže i više padamo od njegovog prvobitnog stanja to je bolje za nas i za sve koji se za to zanimaju.

Tako filozofija čak i sa propovjedaonice čini Božju riječ neučinkovitom, i ako je moguće uvjerava nas da su apostoli bili bezumni kada su izjavili da su smrt i svaka nevolja došli zbog neposlušnosti prvog čovjeka, i da mogu biti uklonjeni a čovjek obnovljen u božansku naklonost i život jedino posredstvom otkupnine. (Rim. 5:10, 12, 17 – 19, 21; 8:19 – 22; Djela 3:19 – 21; Otkr. 21:3 – 5) Ali nemojmo na brzinu zaključiti da je ta filozofija neoboriva; jer ako bi smo bili dužni odbaciti učenja apostola glede porijekla grijeha i smrti i obnove u prvobitno savršenstvo tada bi smo pošteno trebali biti obavezni odbaciti u potpunosti i njihovo svjedočanstvo o svakoj temi kao nenadahnuto i kao posljedica bez posebne težine ili autoriteta. Idemo sada u svjetlu činjenica, ukratko ispitati ovo sve popularnije gledište, i vidjeti koliko je duboka ta filozofija.

Predstavnik i zastupnik te teorije kaže: „Čovjek je najprije bio u fazi postojanja u kojoj je bila dominantna životinjska priroda i gotovo je čisto fizički vladala njime; tada je postepeno rastao iz jednog stanja u drugo sve do sada, kada je prosječni čovjek dostigao stanje za koje se može reći da je vladavina mozga. Stoga se ovo doba može nazvati i označiti kao Moždano doba. Mozak potiče na velika poduzetništva ovog vremena. Mozak drži uzde vladavinama; i elemente zemlje,

zraka i vode također je podložio. Čovjek je ovladao svim fizičkim silama, i polagano i sigurno postiže takvu moć nad domenom prirode da daje dokaz da konačno može uzviknuti jezikom Aleksandra Selkirka, „Ja sam monarh nad svime čime se bavim“.

Činjenica da na prvi pogled teorija izgleda razumnom, ne bi nas trebala navesti da ju na brzinu prihvatimo i da pokušamo iskriviti Bibliju kako bi je uskladili s njom. Na tisuće smo načina dokazali Bibliju, i znamo izvan svake sumnje da ona sadrži nadljudsku mudrost koja njene izjave čini nepogrešivima. Trebali bi smo imati na umu i to da dok je znanstveno istraživanje za svaku pohvalu, i da se njihove pretpostavke može razmotriti, ipak njihovi zaključci nisu nipošto nepogrešivi. I doista kako je neobično da su se njihove teorije pokazale lažnima tisuću puta, iako je pravi znanstvenik samo učenik koji pokušava pod mnogim nepovoljnim okolnostima i boreći se sa gotovo nepremostivim poteškoćama učiti iz velike knjige Prirode, povijest i udes čovjeka i njegovog doma.

Stoga mi se nećemo niti protiviti niti sprečavati znanstveno istraživanje; nego slušajući prijedloge učenika knjige Prirode, pažljivo usporedimo njihove negativne bodove, koji su se toliko često pokazali bilo djelomično ili skroz pogrešnima, sa knjigom Božanskog Otkrivenja te dokažimo ili opovrgnimo učenja znanstvenika sa „zakonom i objavom. Tko ne govori tako, njemu više nema zore.“ (Iza. 8:20) Točna spoznaja obje knjige dokazat će da su one zapravo skladne; ali sve dok nemamo takvu spoznaju, Božje Otkrivenje mora imati prednost i mora biti standard djeci Božjoj, po kojemu će prosuđivati navodne pronalaskе pogrešivih bližnjih.

Čvrsto se držeći tog načela, idemo vidjeti postoji li neko drugo razumnije objašnjenje povećane spoznaje, i vještine i

moći čovjeka od teorije evolucije—da premda je prvobitno razvijen od nižeg oblika života i sada je dostigao superiornije Moždano doba. Možda ćemo nakon svega utvrditi da izume i pogodnosti, opće obrazovanje i veću raširenost i porast spoznaje, ne treba pripisivati većem kapacitetu mozga, nego radije mnogo povoljnijim uvjetima za korištenje mozga. Mi poričemo da je kapacitet mozga danas veći nego u prošlim vjekovima; dok s druge strane spremno priznajemo da je zahvaljujući povoljnijim okolnostima korištenje onog kapaciteta mozga kojeg čovjek posjeduje danas veće nego u prijašnjem razdoblju. Proučavajući slikarstvo i kiparstvo, zar se učenici ovog Moždanog doba nisu vratili velikim majstorima prošlosti? Zar čineći to ne pokazuju da je moždana sposobnost i originalnost dizajna kao i vještina izrade vrijedna oponašanja? Zar sadašnje Moždano doba uvelike ne izvlači izvorne nacрте prošlih vjekova za svoju arhitekturu? Zar govornici i logičari ovog Moždanog doba ne proučavaju i kopiraju metode i silogizme Platona, Aristotela, Demostena, i drugih iz prošlosti? Ne tako mali broj današnjih govornika priželjkuje jezik Demostena ili Apolona, i još više jasno obrazlaganje svojstveno apostolu Pavlu.

Idemo li još unatrag: mogli bi itekako ukazati na retoriku nekoliko proroka, na uzvišeno pjesničko oslikavanje razasuto po Psalmima, stoga upućujemo filozofe mudrosti i logike ovog Moždanog doba na ništa manje moralno osjetljivije Joba i njegove tješitelje. I što ćemo reći o Mojsiju „koji je bio naučen svoj mudrosti Egipatskoj“? Zakoni dati preko njega bili su temeljem zakona svih civiliziranih nacija, i još uvijek su priznati kao utjelovljenje čudesne mudrosti.

Ekshumacija starih zakopanih gradova, otkriva spoznaju o umjetnosti i znanosti u prošlim vijekovima što je iznenađujuće nekim filozofima ovog takozvanog Moždanog doba. Drevne metode balzamiranja mrtvih, kaljenja bakra, i pravljenja elastičnog stakla i damaščanskog čelika jesu među dostignućima daleke prošlosti, sa svim svojim prednostima, koje niti se može shvatiti, a kamoli kopirati.

Vratimo li se četiri tisuće godina unatrag u Abrahamovo vrijeme, nalazimo veliku piramidu u Egiptu – objekt čuđenja i divljenja od strane najučenijih znanstvenika današnjice. Njezina je konstrukcija točno u skladu sa najnaprednijim dosezima ovog Moždanog doba u znanostima Matematike i Astronomije. Ona jasno naučava istine koje se danas mogu mjeriti korištenjem modernih instrumenata. Njezina su učenja toliko jasna i upečatljiva da su neki od najuglednijih svjetskih astronoma bez oklijevanja izjavili da je ona božanskog porijekla. I premda bi evolucionisti našeg Moždanog doba trebali priznati da je ona božanska priprema, i da je njezina mudrost nadljudska, još uvijek moraju priznati da je to ipak ljudska konstrukcija. I činjenica da je u tako dalekoj prošlosti bilo koji skup ljudi imao mentalnu sposobnost da izradi takvu božansku stvar a koju bi samo nekolicina danas bila u stanju napraviti sa uzorkom pred sobom, i sa svim modernim znanstvenim aparatima pri ruci, dokazuje da je naše Moždano doba razvilo više umišljenosti nego što to okolnosti i činjenice nalažu.

Ako smo dakle dokazali, da mentalni kapacitet današnjice nije veći od onoga iz prošlih vijekova, nego vjerojatno manji, kako onda objasniti porast općeg znanja, modernih izuma itd.? Vjerujemo da ćemo biti u stanju objasniti to razumski i u skladu sa Biblijom. Izumi i otkrića koji se sada pokazuju

veoma korisnima i koji se smatraju dokazom da je ovo Moždano doba zaista su vrlo suvremeni – gotovo sve unutar prošlog stoljeća, a među najvažnijima su oni od posljednjih šezdeset godina; npr. primjena pare i električne energije – telegraf, željeznica, parni strojevi, i mašinerija različitih mehaničkih industrija. Ako se to smatra dokazima povećane moći mozga, Moždano doba onda mora biti na početku, i logičan je zaključak da će sljedeće stoljeće svjedočiti svakom obliku čuda kao svakodnevnoj pojavi; i bude li isti omjer povećanja gdje će to završiti?

No osvrnimo se opet: Jesu li svi ljudi izumitelji? Kako je doista jako malo onih čiji su izumi uistinu korisni i praktični, u usporedbi sa brojem onih koji cijene i koriste izume kada ih dobiju u ruke! Ne govorimo s prezirom o toj vrlo korisnoj i visoko cijenjenoj klasi javnih službenika kada kažemo da je manji broj od njih onih sa mozgom velike snage. Neki od najučenijih ljudi u svijetu, i duboki mislioci, nisu mehanički izumitelji. I neki su izumitelji toliko intelektualno lijeni da se mnogi čude kako su uopće došli do svojih otkrića. Veliki principi (električna energija, snaga pare, itd.) na kojima su mnogi radili godinama, primjenjivali i poboljšavali, uvijek iznova, općenito su bili otkriveni jednom slučajnošću, bez uprezanja velikih moždanih snaga, naizgled netraženo.

S ljudske točke gledišta suvremene izume možemo objasniti ovako: Izum tiska 1440 A.D. može se smatrati polaznom točkom. S tiskanjem knjiga došli su izvještaji o mislima i otkrićima mislioca i promatrača koji bez takvog izuma nikada ne bi bili poznati njihovim nasljednicima. S knjigama je došlo i općenito obrazovanje i konačno škole. Škole i fakulteti nisu povećali ljudske sposobnosti ali su učinili općenitim mentalno vježbanje, i tako pomogli

usavršavanju već posjedujuće sposobnosti. Kako je spoznaja postajala sve općenitijom i knjige više raširenije, naraštaji koji su ih posjedovali bili su u znatnoj prednosti od prijašnjih; ne samo u tome da je sada bilo tisuću mislioca na jednog prijašnjeg, da izoštre i stimuliraju jedan drugog sa sugestijama nego i u tome što je svaka sljedeća generacija imala kroz knjige, kombinirano iskustvo iz prošlosti dodano njihovom. Obrazovanje i hvalevrijedna ambicija koja ju prati, pothvati, i želja da se dosegne različitost i kompetentnost, potpomognuti sa izvještajima i opisima izuma u dnevnoj štampi, stimulirali su i rasvijetlili čovjekovu moć percepcije, i tada je svatko bio budan, da otkrije ili izumi ako je moguće nešto za dobro i udobnost društva. Stoga, predlažemo da suvremeni izumi, kada ih se gleda sa čisto ljudskog stajališta, ne predstavljaju povećanje sposobnosti mozga, nego izoštravanje percepcije od strane prirodnih uzroka.

I sada dolazimo do Biblije da vidimo što ona naučava o tome; mi s jedne strane vjerujemo, kao što je gore predloženo da su izumi i porast spoznaje itd. među ljudima posljedice prirodnih uzroka, mi ipak vjerujemo da su ti prirodni uzroci svi bili planirani i određeni od Jehove Boga, davno prije, i da su se u određeno vrijeme trebali dogoditi – po njegovoj providnosti koja sve vodi „po odredbi onoga koji sve čini po odluci svoje volje“ (Efež. 1:11) Prema Božjem planu koji je otkriven u njegovoj riječi, Bog je naumio dopustiti zlo i jad da izazovu nered i da tlače svijet šest tisuća godina, i da nakon toga u sedmom Mileniju obnovi sve stvari i da iskorijeni zlo – uništavajući i njega i njegove zle posljedice po Isusu Kristu, kojega je davno prije odredio za to djelo. Stoga kako se šest tisuća godina vladavine zla počelo približavati kraju, Bog je dopustio okolnosti koje su bile

pogodne za otkrića, u proučavanju i knjige Otkrivenja i knjige Prirode, isto tako kao i pripremu mehaničkih i kemijskih aparata korisnih u blagoslivljanju i podizanju čovječanstva tijekom Milenijskog doba, koje sada treba biti uvedeno. Proročanska izjava koja jasno ukazuje da je to bio Božji plan kaže: „A ti Danijele zatvori ova objavljenja! Zapečati ovu knjigu do posljednjega vremena; mnogi će juriti tamo i amo i SPOZNAJA (ne kapacitet) će biti velika.“, „i nitko tko je zao neće to razumjeti (Božji plan i put), ali razumjet će oni koji su razboriti.“, „I nastat će vrijeme tjeskobe kakve nije bilo otkako je naroda pa do tog vremena.“ (Dan. 12:1, 4, 10)

Nekima može izgledati čudno da Bog nije tako uredio stvari da sadašnji izumi i blagoslovi dođu ranije čovječanstvu i tako im olakša prokletstvo. Trebamo imati na umu, međutim, da je Božji plan bio dati čovječanstvu priliku da zamrzi prokletstvo, da bi kada dođe pravednost svi mogli zauvijek zaključiti koliko je grijeh beskoristan. Osim toga Bog je predvidio i čak predskazao ono što svijet još uvijek ne shvaća, naime da će njegovi najbolji blagoslovi rezultirati sa najvećim zlima ako ih se daruje onima čija srca nisu u skladu sa pravednim zakonima svemira. I na koncu će se vidjeti da je Božje sadašnje dopuštanje rastućih blagoslova, praktična pouka po tom pitanju, koja može služiti kao primjer tog načela u svu vječnost – anđelima i isto tako obnovljenim ljudima. Mi samo predložimo kako bi to moglo biti:

Prvo: Sve dok je čovječanstvo u sadašnjem palom i pokvarenom stanju, bez strogih zakona i kazni i vladavine koja je dovoljno snažna da ih provede, sebične će sklonosti i dalje vladati nad svima. Uzmemo li u obzir pojedinačne nejednake kapacitete ljudi, ne može se dogoditi drugačije

nego da rezultat izuma strojeva za uštedu rada mora biti poslije užurbanosti i povoda za proizvodnju strojeva, tendencija da bogati postanu još bogatiji a siromašni još siromašnjima. Očita je tendencija prema monopolu i samouzdizanju, što stavlja prednost direktno u ruke onih čiji su kapacitet i prirodne prednosti već ionako povoljniji.

Kao drugo: Ako bi bilo moguće donijeti takve zakone da se podijeli sadašnje bogatstvo i njegov svakodnevni rast čak i među svim klasama što nije moguće, još uvijek, bez ljudske savršenosti ili nadljudske vladavine da regulira ljudska zbivanja, rezultati bi bili više nego štetni od sadašnjeg stanja. Ako bi prednosti strojeva za uštedu rada i svih suvremenih aparata bili ravnomjerno podijeljeni, rezultat bi bio, naskoro, veliki pad sati rada i veliki porast slobodnog vremena. Lijenost je jako štetna stvar za pala bića. Da nije bilo potrebe za radom i znojenjem lica, propadanje naše rase bilo bi mnogo brže nego što je bilo. Lijenost je majka poroka: i sigurno bi slijedilo moralno, mentalno i duhovno propadanje. Stoga je bila Božja mudrost i dobrotu što je zadržao te blagoslove sve dok ne *dođe vrijeme* za njihovo uvođenje kao pripremu za Milenijsku vladavinu blagoslova. Pod kontrolom nadljudske vladavine Kraljevstva Božjeg, ne samo da će ti blagoslovi biti pravedno razdijeljeni među ljudima, nego će i slobodno vrijeme biti tako uređeno i vođeno tom istom nadljudskom vladavinom da će njezini rezultati proizvesti vrline i tendenciju prema gore, prema moralnom, mentalnom i fizičkom savršenstvu. Sadašnje umnožavanje izuma i drugih blagoslova povećane spoznaje dopušteno je u ovaj „dan pripreme“ doći na takav prirodan način da si ljudi laskaju da se to događa zbog Moždanog doba; međutim bit će dopušteno u velikoj mjeri da krajnji

ishod toga bude veliko razočaranje, nema sumnje od strane tih mudrih filozofa. Zapravo povećanje tih blagoslova već počinje donositi na svijet vrijeme nevolje koja će biti takva kakve nije bilo otkako je naroda.

Prorok Danijel koji je gore citiran, povezuje zajedno porast spoznaje i vrijeme nevolje. Spoznaja uzrokuje nevolju, zbog izopačenosti ljudske rase. Porast spoznaje nije samo dao svijetu veličanstvene strojeve koji štede rad i ostale pogodnosti, nego je također doveo i do porasta medicinske vještine pri čemu su tisuće života produžene, i čovječanstvo je toliko prosvjetljeno da ljudski pokolji, ratovi postaju manje popularni, i tako su također druge tisuće pošteđene da umnožavaju ljudsku rasu koja sve brže raste danas, brže nego ikada prije u povijesti. Kako se čovječanstvo umnožava proporcionalno se smanjuje njegova potreba za radom, i filozofi Moždanog doba imaju problem omogućiti zaposlenje i hranu ove velike i brzo rastuće klase koja si može zaraditi za hranu radom na strojevima, ali čije potrebe i želje ne poznaju granice. Ovi filozofi moraju na koncu priznati da je rješenje ovog problema izvan sposobnosti njihovog mozga.

Sebičnost će i dalje kontrolirati bogate, koji imaju snagu i prednost, i zasljepljivat će njihov zajednički osjećaj savjesti isto tako kao i pravde; dok će slična sebičnost kombinirana sa osjećajem za *samoodržanje* i povećana spoznaja o njihovim pravima, neke nervirati i raspaliti druge od siromašnih klasa, i rezultat tih *blagoslova* će se na neko vrijeme pokazati strašnim – vrijeme nevolje, uistinu, kakve nije bilo otkako je naroda – i to zato što čovjek u izopačenom stanju ne može ispravno koristiti te blagoslove ako nije vođen i kontroliran. Sve dok Milenijska vladavina

ne upiše ponovno zakon Božji u obnovljeno ljudsko srce, čovjek neće biti u stanju u potpunosti koristiti slobodu bez štete ili opasnosti.

Dan nevolje završit će u određeno vrijeme kada onaj koji je zapovjedio bijesnom Galilejskom moru, na isti način bude s autoritetom zapovjedio uzburkanom moru ljudskih strasti, govoreći, „Mir! Utihni!“ Kada Knez Mira ustane s autoritetom rezultat će biti veliki mir. Tada će bijesni i sukobljeni elementi prepoznati autoritet „Jehovinog Pomazanika“, „slava Gospodinova će se otkriti, i svako će je tijelo vidjeti“ i kada započne Kristova vladavina, „bit će blagoslovljeni svi narodi na zemlji.“

Tada će ljudi vidjeti da je ono što su pripisivali evoluciji ili prirodnom razvoju, i pameti Moždanog doba ustvari bilo bljeskanje Jehovinih munja (Psal. 77:18) u „dan pripreme“ za blagoslivljanje čovječanstva. Ali to sada mogu vidjeti jedino sveci, i jedino oni koji su mudri zbog nebeske mudrosti mogu to razumjeti; jer „prisnost Gospodnja je s onima koji ga se boje. Savez svoj njima objavljuje.“ (Psal. 25:14) Neka je hvala Bogu da dok je općenita spoznaja porasla, on je također tako uredio stvari da njegova djeca ne moraju biti „bez ploda za spoznaju našega Gospodina“ i u cijenjenju njegovih planova. I sa tim cijenjem njegove Riječi i planova, mi smo u stanju razabrati i oduprijeti se ispraznim filozofijama i bezumnim tradicijama ljudi koje se protive Riječi Božjoj.

Biblijski izvještaj o stvaranju čovjeka je da je Bog stvorio čovjeka savršenim i pravim, svojom zemaljskom slikom; da je čovjek išao za raznim ispraznostima i okaljao se. (1. Mojs. 1:27; Rim. 5:12; Prop. 7:29) da, s obzirom da su svi bili grešnici ljudska rasa si nije bila u stanju pomoći, i nitko nikako nije mogao otkupiti svog brata, ili dati Bogu otkup za

njega (Psal. 49:7, 15); da je Bog u svojoj samilosti i ljubavi napravio pripremu za to; da u skladu s tim Sin Božji postane čovjekom i da otkup za čovjeka; da kao nagradu za tu žrtvu i da bi dovršio svoje veliko djelo pomirenja bude visoko uzvišen, čak do božanske prirode; i da u određeno vrijeme prouzroči da dođe obnova ljudske rase u prvobitno savršenstvo i svaki blagoslov koji je s tim bio povezan. Biblija jasno naučava ove stvari, od početka do kraja u izravnoj suprotnosti teoriji Evolucije; ili bolje rečeno „proturiječnom nazoviznanju“ koje je u nasilnom i nepomirljivom konfliktu sa Riječju Božjom.

„Još uvijek se nad zemaljskim nebom skupljaju oblaci gnjeva,
I Božja osveta teško visi na njezinoj duši;
Ipak ona će ustati – iako najprije od Boga šibana –
U slavi i ljepoti tada krštena.

„Da, Zemljo, ti ćeš ustati; pomoć tvog Oca
izliječit će ranu koja ti je nanešena njegovom rukom karanja;
Sudit će ponosnoj tlačiteljskoj vlasti,
I razbit će njegove sveze i odbaciti konopce daleko.

„Tada će na tvom vječnom tlu niknuti bujno zelenilo;
Buknite vi planine, i vi doline pjevajte!
Tvoje žedne stijene više neće namršteno biti usamljene,
Nevjernikova šala, poganski prezir.

„Sporni pijesak donosit će deseterostruki žetveni prinos,
i Novi Eden trnovito polje.
Čak i sada vidimo široko mahanje nad zemljom,
Moćni anđeo podiže svoj zlatni štap,

„Spušta se moć dvora sjajne vizije,
Govore svakim vratima i mjere svaku kulu,
I ukoravaju polagane pečate koji se još zadržavaju
Tvoj lav, Judo iz svoje suđene vladavine.“